

ALCHYMIE DUŠE A DALŠÍ TRANSFORMAČNÍ MAGIE

Základní stavební kameny transformační magie fascinují čarodějky a kouzelníky již od doby, kdy byly poprvé objeveny rozdíly ve funkci mezi formulemi Reducio a Reducto (Merlin, 512).

Oficiální vzdělávací instituce čar a kouzel bohužel zahrnuly do náplně vzdělávání mnoho takových kouzel, jelikož fundamentálním zájmem mladých čarodějů bylo bezpodmínečné zvládnutí inkantací a magických technik a příprava na kvalifikovatelné přezkoušení jejich dovedností v různorodých stěžejních disciplínách (Havraspárová, Mrzimorská, Nebelvír & Zmijozel, 1010).

Ačkoliv se někteří teoretici nadále zabírali jemnými detaily magického éteru, většina výzkumníků přesunula svůj zájem ke způsobům, které by mohly efektivněji a výnosněji spoutat magické síly ve prospěch výroby, využití v domácnosti a při zábavě (Bragge, 1250; Wright, 1410).

V důsledku tohoto významného posunu v prioritě a zaměření probíhala výuka celých generací kouzelnických dětí pouze v jednom aspektu funkčních vlastností magie, jejíž ovládnutí tak bylo nadřazeno teoretickým závěrům.

Před bitvou označovanou střídavě jako "Finální konfrontace" a "Bitva o Bradavice" vědělo jen několik čarodějek a kouzelníků, že se vůdce skupiny nazývané Smrtijedi Lord Voldemort (dříve známý jako Tom Riddle) pokusil vyhnout smrti tím, že vytvořil viteály: úmyslně rozdělil duši na fragmenty, vložil je pomocí magie

do samostatných objektů a uschoval na bezpečném místě. Tato metoda zajistila, že i po usmrcení jeho tělesné schránky zůstaly části jeho duše připoutány k pozemskému světu, tudíž mu po více než deseti letech ode dne, kdy kouzelnický svět uvěřil, že došlo k jeho zlikvidování, poskytly možnost ke znovuzískání humanoidní formy (Brumbál, 1990).

Nicméně ti, kteří v přední válečné linii nevyhnutelně investovali svou energii do zničení všech známých viteálů, neměli důvod domnívat se, že by toto rozdělení duše mohlo mít globální následky (McGonagallová, 2004). Navzdory úspěšné porážce zkázonosného čaroděje, který po desetiletí terorizoval kouzelnický svět, jeho vytvoření sedmi viteálů (viz příloha B týkající podrobností k úmyslnému versus neúmyslnému vytvoření viteálů) vrazilo ostří do struktury magie a zahájilo řetězovou reakci rozsáhlé a exponenciální devastace dalece přesahující zničení viteálů i tělesné schránky dotyčného kouzelníka (Pastorek, 2005).

Přehlížení transformativní magie předními učiteli způsobilo, že se kouzelnický svět ocitl bez odborníků schopných tento komplexní a v konečném důsledku devastující dosah úmyslné fragmentace magické lidské duše rozpoznat.

Je třeba zmínit, že historici důkladně zdokumentovali chaos, který následoval po druhé válce s Voldemortem, a tento článek se nebude tímto temným obdobím podrobněji zabývat (viz příloha A s bibliografií navrhovaných titulů). Standardní rozdělení kouzelnického

světa během Voldemortovy zlovolné vlády narostlo a stalo se zhoubnější. Vztahy mezi čistokrevnými a poloviční krve, mezi osobami narozenými mudlům a kouzelníkům, byly i po válce nadále sporné, ačkoliv vítězství mělo údajně znamenat zlepšení těchto rozporů. Pokračující neúspěch kouzelnické komunity sjednotit společnosti a adaptovat se byl pro bojovníky v předních liniích první a druhé války s Voldemortem nepochopitelný (Pastorek & McGonagallová, 2006).

Dosah poškození struktury magického prostoru a času byl mnohostranný a ovlivnil kouzelnickou komunitu na individuální i společenské úrovni. Zasáhl do vrozené schopnosti čarodějek a kouzelníků používat kritické a reflexivní logické myšlení, provádět flexibilní řešení problémů a rozpoznat jedinečné kvality jednotlivců a oceňovat jejich vzájemné rozdíly (Shalva, 2004). Jedním takovým důsledkem byl rapidní nárůst počtu ničivých magických incidentů – zejména výronů nekontrolované magie během výměny názorů – což vedlo k nejvyšší míře výbušné magie, která kdy byla kouzelnickou populací zdokumentována (Popletal, 2002).

Navzdory Voldemortovu odstranění pokračovalo nejhorší chování projevující se během nejtemnějšího období války beze změn. V celé kouzelnické společnosti se šířily a narůstaly bolest, izolace, zmatek a rozpory. To, že k odhalení této anomálie bylo zapotřebí několika měsíců, lze připsat na vrub jak izolovanosti kouzelnické kultury, tak patologickému odmítání vlády uznat oprávněnost i těch nejnezpochybnitelnějších důkazů.

Kdyby se potíže omezily na vztahy mezi kouzelníky, magická komunita by možná mohla i nadále pokračovat v označování konfliktů, ke kterým

opakovaně docházelo, za nešťastnou složku lidské povahy a možná by nepátrala po zdroji narušení. Jenže když se příroda zřejmě obrátila proti svým obyvatelům, dosáhly škody neudržitelných rozměrů. Nepravidelné projevy narušení svým devastujícím rozsahem a objemem přesahovaly jak síly vlády, tak schopnosti výzkumu.

Spolu se zvýšeným úsilím o prosazování práva se ministerstva kouzel po celém světě obrátila na své odbory záhad a pověřila je nalezením funkčního modelu, který by vysvětlil situaci a navrhl řešení rychle se zvyšující nerovnováhy životního prostředí v přírodě i v sociální sféře (Pastorek, 2004).

Vědci nyní věří, že zatímco až dosud bylo narušení plynulé a postupné – třebaže nezjištěné – zničení viteálů a Toma Raddlea oddělilo již tak roztržitěná tenká vlákna, která držela části světa pohromadě (Wu, 2006).

Ve skutečnosti tedy došlo k tomu, že když Raddle usiloval o roztržení své duše, nevědomky spolu s ní rozerval na kusy i kouzelnický svět.

Z mnoha symbolů magické transformace je Vysoký muž z Wilmingtonu tím nejmysterióznějším. Obrovská postava muže, kterého někteří nazývají Wilmingtonský obr, je vytesaná do křídového svahu Windover Hill v hrabství Sussex a shlíží na městečko, které nese jeho jméno.

Vzhledem k tomu, že se tato památka nachází na jedné z mnoha zdokumentovaných ley-lines procházejících Velkou Británií, je odborníky na energetické linie a geografické anomálie pokládána za prastaré Orákulum a bránu k magickým tokům, proudícím pod zemským povrchem (Farrant, 1995).

Před porážkou Voldemorta v roce 1998 věnovali učenci tomuto místu jen minimum pozornosti. Následkem toho nepřitáhl nový kruh v obilí, který se v roce 1995 objevil poblíž Wilmingtonu, žádnou pozornost a zanikl tak jako jiné podobné obrazce v důsledku střídání ročních období. Jeho tvar popisovaný jako klasický symbol "jin-jang" se objevil v sousedství starobylého Orákula v době, kdy Voldemort znovu nabyl lidské podoby (Farrant, 1999).

Ačkoliv nebude nikdy objasněno, jaké konkrétní magické toky ho vytvořily, načasování a místo jeho výskytu poskytly vodítka výzkumníkům zabývajícím se nápravou elementární nerovnováhy, která nastala po druhé válce s Voldemortem.

Magická proudění, jako ty u Velkého muže z Wilmingtonu, byly rozlišovány už za dob Merlina a Nimue a od té doby mapovány po celém světě (Farrant, 2003). Magická jádra jsou určena k rozvinutí na křižovatkách těchto proudů magických sil a považována za prapůvodní studnici, ze které prýští charakteristický tok přirozeného světa (Farrant & Brownová, 2006).

Kontakt s takovými uzly a přidruženými kruhy v obilí - např. ten ve tvaru jin-jang, objeveném v roce 1995 - které se na uzlech ley-lines objevují, způsobuje nárůst magické energie, obsahující cosi jako neomezený magický potenciál. Historické popisy zaznamenaly příběhy bezskrupulózních čarodějů a kouzelníků, kteří se pokoušeli tuto magii spoutat, aby rozšířili svou magickou moc (prostřednictvím magického vlivu nebo výbroje), nicméně správně vyvážené křižovatky tento druh zneužití nedovolily a tyto pokusy skončily pro ony magické osoby katastrofou (Kratiknot, 2006).

V případě kladných záměrů o navázání kontaktu s uzlem je ale známo, že vyvolává přímé a nepřímé propojení s Orákulem, které se nachází na protínajících se proudech magie. Podobně jako u všech věšteckých magií je forma zprávy přizpůsobena příjemci a je ponecháno na něm, jak ji bude interpretovat (Trelawneyová & Brownová, 2007). Přestože existuje jen málo záznamů o fenomenologii uvnitř uzlu, těch několik osob, které vystavení těmto magickým energiím zažily, popisuje následující období jako jeden z významných osobních otřesů a případných transformací (Trelawneyová & Brownová, 2007).

Existující protokoly o kontaktu člověka s uzlem obsahují omezené popisy jednotlivců, kteří se přiblížili Orákulu, ale žádné detaily o dvojicích (Kassandra, 550). Až do doby usilovné nápravy situace po druhé válce s Voldemortem nebylo známo, jak by párové vystavení mohlo ovlivnit jeho účastníky či samotnou kouzelnou energii (Trelawneyová, 2007).

Historické záznamy naznačují, že magický vliv uzlu posiluje přirozené léčebné a vývojové tendence a nabízí síť síly a podpory systémům, které by jinak mohly být maximálně přetěžovány. Učenci předpokládají, že při vystavení dvojice dodávají dynamické vlivy jin-jang energií další vývojové impulzy. Usuzují, že trajektorie, které by jinak byly lineární, budou kruhové, usilující o vyrovnanost s přirozenými silami každého z partnerů, poskytující zdroje a ovlivňující jejich vzájemnou rovnováhu (Wu & Te, 2007).

Stručně řečeno, vystavení dvojice energiím uzlů zintenzivňuje to, co mnozí učenci považují za zdravý, magický vliv jedné osoby na druhou - a činí konkrétním to, co je ve většině

případů stěží naznačeným a viditelným procesem.

Jako mnoha transformačním magiím byla i přeměně člověka do zvířete, označované jako "Zvěromágský trik", věnována minimální vědecká pozornost a to navzdory zdokumentovaným důkazům, že kouzelníci odborníci dosáhli transformace již ve 13. století a s neoficiálními popisy změny tvaru se setkáváme v ústně předávaných tradicích u kultur datovaných výrazně dříve (Aesalon, 200; Clidne, 110).

Východoevropské vzdělávací příručky popisují magický proces jako komplexní, statický a nezávisle dosažitelný (Wu, 1945), ale v dochované literatuře není popsán žádný systematický výzkum, který by tato tvrzení podpořil. Vědci se domnívají, že složitost metody a nezbytná vrozená magická síla čarodějky nebo kouzelníka, kteří se o přeměnu pokoušeli, vytvořily přirozené limity počtu těch, kteří uspěli, což vysvětluje krátký seznam registrovaných zvěromágů v kterémkoliv století (Popletal, 2003).

A vskutku, do kataklyzmatických následků druhé války s Voldemortem se nedostatek registrovaných zvěromágů setkal jen s malým zájmem akademických a vládních badatelů (Popletal, 2003). Přeměna člověka do zvířete byla považována za esoterické umění praktikované těmi, jež jeden z významných vědců popsal slovy: "Příliš mnoho volného času a málo rozumu v hlavě." (Křiklan, 1990). Někteří se domnívají, že toto - a podobné odmítavé postoje - přispělo před druhou válkou s Voldemortem k nízké míře oficiální výuky na evropských školách čar a kouzel (McGonagallová, 2005).

Až do chaotických let následujících po této válce trpěla zvěromágská magie

jak vědeckým, tak praktickým přehlížením.

Alchymie je v Encyclopaedia Alchemica popsána jako doktrína, jejímž cílem je poskytnout pochopení základních principů formování a udržování vesmíru (Ptolemaios, 5; Yen, 439). Pole alchymie se skládá z externích a interních divizí.

Externí alchymie, v kouzelnické kultuře známá především v oblasti lektvarů, zahrnuje mísení a manipulaci s přírodními látkami využívající k jejich přeměně magii. Někteří teoretici tvrdí, že přeměňování a formule se spoléhají na podobné principy transmutace (Po, 1500).

Interní alchymie usiluje o sloučení prvotních elementů, pokud by se tyto oddělily. Úkolem alchymisty je procházet jednotlivými stupni porozumění - při ponoření do povahy a vlastností každé fáze čerpat zkušenosti z jejich složek na každé úrovni hierarchie. Transformace nastává prostřednictvím tohoto procesu vnitřního zaměření spojeného s přizpůsobením se externím alchymickým látkám (Po, 1510).

Úspěšná realizace kouzla Patronus byla stejně jako zvěromágská přeměna dlouho považována za sofistikovanou magii (Morgana, 500; Andros, 663). Základy kouzla se naučí většina čarodějek a kouzelníků, ale jen málokdo zvládne vytvořit tělesnou podobu Patrona. Přesto tuto schopnost dokáže získat víc magicky nadaných osob než v případě zvěromágské přeměny, díky čemuž existuje širší databáze literatury týkající se tohoto jevu.

Odborníci v oblasti formulí předpokládají, že podoba Patrona odráží prvky jeho tvůrce a vzniklé stvoření symbolizuje jeho ústřední aspekt (Lupin, 1988). U malého procenta těch, kteří umí vyčarovat

Patrona, se jeho forma změní v reakci na intenzivní emoce, hluboké zážitky nebo sílu nové náklonnosti. Z dostupných dat není zřejmé, jestli by toto platilo pro všechny tvůrce kouzla, nebo zda ti, kteří ho používají dostatečně často, aby si všimli jeho změny, jsou také ti, kterým hrozí nebezpečí, že budou vystaveni extrémním či jinak intenzivním okolnostem a budou s větší pravděpodobností prožívat situaci, která je natolik závažná, že vyvolá změnu podoby Patrona.

Nicméně je všeobecně známo, že Patron je za stabilních okolností neměnný.

Kvůli nízkému počtu čarodějek a kouzelníků coby registrovaných zvěromágů byly jejich výsledné formy prozkoumány méně důkladně než ty vytvořené Patronovým zaklínadlem.

Mezi podobou Patrona a následně dosaženou formou zvěromága byla zaznamenána podobnost. To vedlo učence ke spekulacím, že zvěromágská podoba je hmatatelnějším znázorněním stejných základních prvků dotyčné čarodějky či kouzelníka, reprezentovaných formou Patrona (Aesalon, 12; Waffling, 1955). Tuto teorii podporují pouze neoficiální důkazy a data týkající se vztahu mezi těmito formami po změně Patrona nebyla k dispozici ještě téměř deset let po druhé válce s Voldemortem.

Před tímto milníkem neexistují ve vědecké literatuře žádné konkrétní údaje ani teoretické spekulace, které by podporovaly tvrzení, že se již jednou dosažená zvěromágská podoba může změnit.

Málokterá nerovnováha v magickém éteru může soupeřit s tou, která nastala v letech následujících po druhé válce s Voldemortem. Elementární magie byly tak silně poničené, že proces identifikace jádra

poškození a nalezení způsobu efektivní nápravy téměř selhaly (Pastorek & McGonagallová, 2007).

Svůj podíl na tom měl zvyk kouzelnického světa spoléhat se při řešení problémů na práci s kouzly a lektvary a v přímém důsledku vedl ke zformování kultury, ve které byly myšlenky integrace, jednoty a rovnováhy intelektuálně oceňovány, ale v praxi ignorovány. A vskutku, dokud nebyla dokončena neočekávaná náprava vyvolaná oddělením záhad v Londýně, nacházeli se učenci celého světa v neřešitelné situaci.

Výpočty pro věštění z čísel vytvořené týmem, který nasadil úspěšné nápravné prostředky, byly začleněny do učebních osnov většiny škol čar a kouzel v jednotlivých zemích a celosvětově se používají při výcviku Nedotknutelných (McGonagallová, 2006).

Ti, kteří dobře znají odbor záhad, tvrdí, že spíše vyrostl jako les, než že by ho vystavěly ruce čarodějek a kouzelníků. Jeho úrovně se stáčí pod ulicemi Londýna a mnohé jeho komnaty byly dlouhou dobu opuštěné, především kvůli nedostatečnému pochopení magie, kterou obsahují.

Uprostřed těchto skrytých zákoutí zůstává jedna komnata trvale uzamčená. Ačkoliv ministerstvo magie záměrně podporuje zvěst, že ji zapečetilo, ve skutečnosti to byla sama komnata, která se stala neproniknutelnou.

Učenci zkoumající historii místnosti potvrzují, že ji kdysi využili samotní zakladatelé Bradavické školy čar a kouzel. Podle některých hypotéz vytvořili své artefakty díky zde přítomné magii (Kratiknot, 2003), jiné naznačují, že tuto magii spoutali a využili přímo k vystavění Bradavic.

Odborníci na využívání ley-lines a uzlů souhlasí s tím, že komnata označuje jedno z nejsilnějších spojení magické energie, které leží na západní polokouli.

Ale až do událostí v letech po druhé válce s Voldemortem byla skutečnost, že se tato komnata stala místem konečného rozpadu vztahu mezi čtyřmi zakladateli Bradavic, pro historické analýzy ztracená.

Retrospektivní zkoumání událostí, ke kterým došlo na odboru záhad, včetně pozoruhodného rysu přeměny do vícera zvěromágských forem naznačuje, že proběhlý interní alchymistický proces vyžadoval výjimečnou úroveň vnitřního vědomí a interpersonální závislosti a sladění.

Účastníci nápravy jdou tak daleko, že se domnívají, že uzdravení umocnil právě samotný proces vzájemného propojení a naladění (Snape & Snapeová, 2028).

Jiní současní vědci tuto formulaci odmítají jako smyšlenou a nehodnou vědecké diskuse (Weasley & Wimple, 2030).

Vědění odvětví transformativních kouzel, kterým se čarodějky a kouzelníci zabývají padesát let od druhé války s Voldemortem, vykazuje obrovský růst a rozmach (McGonagallová & Kratiknot, 2010). Současné kouzelnické vzdělávání integruje filozofické a etické základy magie a jejího využití, včetně uplatňování s ohledem na identitu, rozmanitost a vzájemnou závislost všech živých bytostí na sobě navzájem a na světě, který je podporuje (Prýtová, Longbottom & Hagrid, 2011).

Ačkoliv proceduru zařazování studentů do různých kolejí používaly jen některé kouzelnické školy, spálení bradavického třídícího klobouku – jehož spontánní zničení bylo zjištěno

během návštěvy Severuse Snapea a Hermiony Snapeové (rozené Grangerové) ve škole krátce poté, co napravili porušení magického proudění – znamenalo začátek nové éry kouzelnického vzdělávání po celém světě (Maxime, McGonagallová & Marchbanksová, 2011).

Školy napříč zemí přijaly použití Stromu života jakožto metody pátrání po jedinečných silných a slabých stránkách každého nastupujícího studenta a následně tyto studenty umísťují do skupin, kde jejich členství napomáhá k celkové rovnováze jak individuálně, tak kolektivně (Marchbanksová, 2012).

Původní pergamen se Stromem života použitý k vyvážení živlů a nápravě struktury magických energií je uložen u jeho autorů. Místo toho, aby byl zakonzervován nebo archivován, je vždy prvního září přinesen do Bradavic a postupně vložen do rukou všech nově přichozících studentů. Pozorovatelé uvádějí, že s každým dalším rokem jsou barvy Stromu sytější a jeho větve bohatší.

Tančící runy, okultní znaky a symboly zdobící strom pro změnu zase nikdy nezklamou a vyvolají úsměv i u těch nejmylekanějších dětí.

Snapeová & Snape, 2055